

[Steffensen]

derne genoptager arbejdet, så de ulovlige forhold kan bringes til ophør.

Så vil vi sige, at når der laves indgreb i hele dette store område, som dagpengesystemet er – og det finder vi nødvendigt, derfor har vi medvirket til det, og det er også værd at understrege, som flere ordførere har gjort det i dag, at socialdemokratiet jo også er indstillet på, at det er nødvendigt at se på disse ting – er det klart, at det vil få uheldige virkninger på visse områder, og det er også klart, at det vil man gerne være med til fra regeringens side at rette op på. Derfor vil jeg gerne sige til ministeren, at det er en god ting, at alle ansvarlige partier i fællesskab vil prøve at få tingene klarlagt, således at vi kan få det løst på den mest rimelige og mest hensigtsmæssige måde.

Men som de tre forslag foreligger i dag, må vi afvise dem.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Ordføreren vedrørende lovforslag nr. L 101, angående ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v., hr. Svend Auken, har ordet.

Svend Auken (S):

Jeg skal med det samme sige, at vi ikke er negative over for enkeltheder i forslagene fra socialistisk folkepartis og VS' side. Der er mange synspunkter og forslag, vi er parat til at drøfte med partierne, men realistisk bedømt, også efter at have lyttet til debatten her i dag, er der ingen chance for, at disse meget vidtgående forslag kan gennemføres i folketinget med dets nuværende sammensætning.

Vi må alle, uanset om man kan lide det eller ej, erkende, at skal der rettes op på situationen – og det skal der efter min mening, ikke gennem en langstrakt og efter min mening på et meget svagt grundlag hvilende diskussion om politiets rolle i bestemte situationer, men gennem konkrete initiativer – vil det kræve mindst ét borgerligt partis medvirken, og derfor har vi fra socialdemokratiets side med vores forslag prøvet at lægge op til noget, der kunne danne basis for en realistisk forhandling med regeringen og partierne i folketinget ved at koncentrere opmærksomheden om tre centrale områder.

For det første et forslag om at bruge den dispensationsadgang, der findes i lovens § 53, stk. 4, til at give særligt berørte brancher den fornødne tid til omstilling. Det gælder fiskeindustrien, det gælder hotel- og restaurationsbranchen, og det gælder havnene, der må have en periode, hvor de kan leve under de tidligere regler, mens de forhandler sig frem til en varig tilpasning til de nye forhold.

Jeg tror, fru Lone Dybkjær begår en fejl i sine formuleringer om havnenes situation, når hun den ene gang efter den anden i Radioavisen og også her i dag rejser det perspektiv, at der skal betydelige afskedigelser i havnene til. Jeg tror, at jo flere gange man truer med betydelige afskedigelser – jeg forstod ligefrem i dag, at det var 60 pct. af havnearbejderne, der skulle afskediges – jo mere skaber det en stemning hos de ansatte i havnene, der gør det meget, meget vanskeligt at få bilagt den konflikt, som vi ønsker skal bilægges så hurtigt som muligt.

I øvrigt er det jo ikke rigtigt, som fru Lone Dybkjær siger, at der slet ikke er sket noget i havnene. Tværtimod er der sket en fantastisk tilpasning i løbet af de seneste år. Alene i Københavns havn er antallet af beskæftigede gået ned fra 2.500 til ca. 600, så man kan meget vel se et forløb for sig, som giver mulighed for en fornuftig tilpasning, hvis branchen får den fornødne tid til at gennemføre det.

Vi er modstandere af den igangværende havnekonflikt, men vi mener også, at debatten her i dag meget tydeligt viser, hvordan det borgerlige flertal i folketinget bruger havnekonflikten som en undskyldning for ikke at løse en masse af de problemer, der rammer mange mennesker, ikke bare i havnene, men også uden for havnene. Derfor er selvfølgelig det bedste bidrag, vi kan få fra havnearbejderne, at man går i arbejde nu, sådan at vi andre kan gøre noget for at løse realitetsproblemerne.

Jeg mener ikke, man kan give regeringen hele ansvaret for samtlige de, ofte uheldige, begivenheder, der har fundet sted, men jeg mener, at regeringen bærer et tungt ansvar for den usikkerhed, der råder på arbejdsmarkedet, og at regeringen derfor har en forpligtelse til at få denne usikkerhed fjernet. Det mener jeg bl. a. man kan gøre ved at give de berørte brancher den fornødne tid til at omstille og tilpasse sig.